

Publicerad 2008-08-04 17:12 av Rocky Dennis

Polanski Och Manson

Vid en tunnelbaneuppgång blottar jag allt,
jag slänger en lina och ber till någon att du tar.
Du ser mina brister och kanske älskar du mig,
men du vet vad som är bäst för oss,
du tvingar mig
att lämna kvar allt jag har och behålla det inom mig,
lämna kvar alla ord jag kanske skulle ha sagt.

Tack för att du stöter ifrån mig,
tack för att du kastar bort allt jag sagt.
Det finns något så oändligt mycket viktigare
och du räddar mitt liv när du tar det ifrån mig.

Med ett samtal som aldrig blivit uttalat
berättar jag i pinsam detalj,
hur mycket jag har tänkt på dig varenda dag,
hur ofta du befinner dig i mina drömmar.
Sanningen att säga är jag den som borde
hålla käften,
tappa masken,
låta allting vara som det ska.
Men du vet oändligt mycket bättre än jag,
kanske är du kär, kanske är du bara mer vaksam.

Men tack för att du håller mig undan dig,
tack för att du säger ifrån när jag ber.
Det finns kärlek som är så mycket starkare
och du håller mig ovan ytan när du dränker mig,
i dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rocky Dennis med Poeter.se id #20589 innehar upphovsrätten